

LBRIS

We know
books

Seria
TURNUL ÎNTUNECAT

Pistolarul
Alegerea celor trei
Ținuturile pustii
Vrăjitorul și globul de cristal
Vântul prin gaura cheii
Lupii din Calla
Cântecul lui Susannah
Turnul Întunecat

STEPHEN
KING
VÂNTUL PRIN
GAURA CHEII

EDIȚIA A II-A
Traducere din limba engleză de
RUXANDRA TOMA

ARMADA

CUPRINS

<i>Cuvânt înainte</i>	7
Furtuna-furtunilor	9
Metamorful (partea întâi).....	39
Vântul prin gaura cheii.....	109
Metamorful (partea a doua).....	251
Sfârșitul furtunii	285
<i>Încheiere</i>	291

CUVÂNT ÎNAINTE

Mulți dintre cei care și-au cumpărat cartea aceasta au urmărit ani întregi aventurile lui Roland și ale grupului său – ka-tet-ul său. Unii dintre ei chiar de la bun început. Alții – și sper să fie mulți nou-veniți în lumea aceasta și Cititori Fideli deopotrivă – ar putea să întrebe: *Oare aș putea înțelege cartea aceasta dacă nu am citit celelalte volume din seria Turnul Întunecat?* Răspunsul meu este: da, cu condiția să rețineți câteva lucruri.

În primul rând, Lumea de Mijloc se află în apropierea lumii noastre, cu care se întrepătrunde adesea. În anumite locuri există uși între cele două lumi, iar uneori se pot găsi niște locuri diluate, niște locuri spongioase, unde lumile acestea se contopesc. Trei din ka-tet-ul lui Roland – Eddie, Susannah și Jake – au fost luați, unul câte unul, din viețile lor tulburate din New York și au fost aduși în Lumea de Mijloc, pentru a contribui la împlinirea menirii lui Roland. Al patrulea tovarăș de drum, un billy-bumbler pe nume Ete, este o făptură cu ochi aurii, originară din Lumea de Mijloc. Lumea aceasta străveche a început demult să se dezintegreze și acum este înșesată cu monștri și magie îndoielnică.

În al doilea rând, Roland Deschain de Gilead este pistolar – membru al unui mic grup ce încearcă să mențină ordinea într-o lume din ce în ce mai haotică. Nu vă înșelați prea mult dacă vă imaginați că pistolarii din Gilead sunt o combinație ciudată de cavaler răătăcitor și șerif din Vestul Sălbatic. Mare parte dintre ei, deși nu toți, se trag din neamul preavechiului Rege Alb, cunoscut sub numele de Arthur Eld (cele două lumi se întrepătrund, după cum v-am mai spus).

În al treilea rând, viața lui Roland este apăsată de un blestem cumplit. Și-a ucis mama, care avea o legătură amoroasă – în mare parte împotriva voinței sale – cu un individ pe care îl veți întâlni în paginile următoare.

Cu toate că a fost, de fapt, un accident, Roland se consideră răspunzător de moartea nefericitei Gabrielle Deschain, iar remușcările nu îi dau pace nici acum. Toate aceste întâmplări sunt relatate pe larg în seria *Turnul Întunecat*, dar, pentru ce ne trebuie nouă aici, cred că este tot ce aveți nevoie să știți.

Cititorilor mei de cursă lungă le spun că volumul de față trebuie pus pe raft între *Vrăjitorul și Globul de Cristal* și *Lupii din Calla...* de unde rezultă că este volumul 4,5 al seriei *Turnul Întunecat*.

Cât despre mine, ce să vă mai spun? M-am bucurat teribil de mult când am aflat că vechii mei prieteni mai aveau ceva de spus. Și i-am redescoperit cu nespusă plăcere, mulți ani după ce am crezut că poveștile lor fuseseră spuse până la capăt.

Stephen King
14 septembrie 2011

FURTUNA-FURTUNILOR¹

¹ Furtuna-Furtunilor – numită *starkblast* în Limba de Rând din Lumea de Mijloc (n. tr.).

După ce au plecat din Palatul de Smarald, care se dovedise că nu era al lui Oz – dar unde se afla acum mormântul acelui individ antipatic pe care ka-tet-ul lui Roland îl cunoscuse sub numele de Omul Tic-Tac –, Jake a început să meargă mult înaintea lui Roland, Eddie și Susannah.

— Nu-ți faci griji? îl întrebă Susannah pe Roland.

— Îl are pe Ete cu el, spuse Eddie, referindu-se la billy-bumblerul care îl adoptase pe Jake, devenind cel mai bun prieten al lui. Musiu Ete se înțelege de minune cu oamenii cumsecade, iar pentru ceilalți are un botic plin cu colți ascuțiți. Așa cum a avut ghinionul să constate și Gasher¹ ăla.

— Jake are și pistolul tatălui său, adăugă Roland. Și se pricepe să-l folosească. Foarte bine se pricepe. Plus că n-o să iasă de pe Calea Grinzii.

Întinse mâna cea cu mai puține degete. Majoritatea norilor grei de pe cer erau nemișcați, cu excepția câtorva care pluteau neabătuți spre sud-est. Spre Bubuit de Tunet, dacă biletul lăsat de cel care se semnase RF² nu mințea.

Spre Turnul Întunecat.

— Dar de ce... încep Susannah și se întrerupse brusc atunci când scaunul ei cu roțile se poticni într-un hârtop.

¹ Personaj din *Ținuturile pustii* (n. tr.).

² Randal Flagg (n. tr.).

LIBRIS

We know
books

Întoarce capul la Eddie:

— Vezi pe unde mă împingi, iubire!

— Scuze, murmură tânărul. Se vede treaba că ăia de la drumuri și poduri nu s-au prea ocupat de bucata asta de autostradă. Probabil că li s-a tăiat bugetul.

Nu era o autostradă, ci un *drum*... sau, mai bine zis, fusese un drum din care mai rămăseseră doar două făgașe spectrale, pe marginea căroră se vedea din loc în loc câte o bojdeucă dărăpănată. Mai devreme în dimineața aceea trecuseră pe lângă o prăvălie abandonată, pe a cărei firmă abia se mai puteau distinge cuvintele: FRANCIZA LUI TOOK. Intraseră să caute provizii – Jake și Ete încă erau cu ei la vremea respectivă – însă nu găsiseră nimic în afară de praf, pânze vechi de păianjen și scheletul unui animal ce fusese ori un raton mai mare, ori un câine mai mic, ori un billy-bumbler. Ete amușină în treacăt oasele acelea și ridică un picior deasupra lor ca să le ude. După aceea ieși din magazinul abandonat și se așeză pe o ridicătură din mijlocul drumului vechi, încovrigându-și coada în jurul picioarelor. Întors spre direcția din care veniseră, adulmea agitată aerul.

Roland îl mai văzuse făcând asta în decursul ultimelor ceasuri și, cu toate că nu comentă atitudinea micuțului, nu și-o putu scoate din minte. Să-i fi urmărit cineva? Nu prea credea una ca asta, însă atitudinea bumblerului – nas în vânt, urechi ciulite, coadă în jurul picioarelor – îi aducea aminte de ceva din trecut... dar de ce anume?

— De ce vrea Jake să fie singur? întrebă Susannah.

— Te îngrijorează asta, Susannah din New York? se interesă Roland.

— Da, Roland de Gilead, mă *îngrijorează*.

Îi aruncă un zâmbet amabil, dar în ochi i se reaprinse vechea flăcără malițioasă. A Dettei Walker, își spuse Roland. Detta nu va dispărea niciodată complet, dar nu-i părea rău. Fără femeia asta stranie, înfiptă în inima ei ca o așchie de gheață, Susannah nu ar fi fost decât o negresă frumoasă, fără picioare de la genunchi în jos. Cu Detta la bord, era o persoană de care trebuia să se țină seama.

— Trebuie să se gândească, șopti Eddie. A trecut prin multe. Nu toți copiii se întorc din morți. Și Roland are dreptate când zice că, dacă s-ar lua cineva de el acum, atunci ăluia o să-i pară al naibii de rău că n-a stat în banca lui.

Eddie se opri, își șterse transpirația de pe frunte cu mâneca de la cămașă și se întoarce către Roland.

— Dar *există* oameni în această încântătoare suburbie de nicăieri, Roland? Sau au plecat toți de aici?

— Presupun că au mai rămas câțiva.

Era mai mult decât o simplă presupunere; fuseseră câțiva care le aruncaseră priviri furișe. Odată fusese o femeie înspăimântată ce ținea doi copii pe după umeri și un bebeluș într-un soi de traistă atârnată de gât. Altădată, un țăran bătrân, pe jumătate mutant, din gura căruia atârna un tentacul ce tresărea spasmodic. Nici Eddie și nici Susannah nu-i observaseră pe aceștia și nu-i simțiseră pe ceilalți despre care Roland era sigur că îi urmăriseră de la adăpostul copacilor și al ierburilor înalte. O, da, Eddie și Susannah mai aveau multe de învățat.

Deși se părea că ceva-ceva din arta supraviețuirii tot deprinseseră, pentru că Eddie îl întrebă:

— Pe ei îi adulmeacă Ete?

— Nu știu.

Pistolarul mai vru să adauge că era aproape sigur că strania minte de bumbler a lui Ete se frământa dintr-un cu totul alt motiv, dar se răzgândi pe loc. Ani lungi trecuseră de când avusese un alt ka-tet și îi intrase în obicei să-și țină părerile pentru sine. Deși va trebui să se dezbrace de asta în cazul în care acest ka-tet se va dovedi solid. Însă nu acum, nu în dimineața asta.

— Să mergem mai departe! spuse el. Sunt convins că Jake s-a oprit și ne așteaptă.

2

Două ceasuri mai târziu, chiar înainte de amiază, urcară o colină și se opriră privind în jos la un râu mare și leneș, de culoarea cositorului, sub cerul înnourat. Pe malul dinspre nord-vest – adică pe partea lor – se afla un fel de șopron, zugrăvit într-un verde atât de aprins că părea un zbieret în văzduhul amuțit. În el se intra dinspre apă, pe un podeț sprijinit pe stâlpi vopsiți în aceeași nuanță de verde. De doi dintre ei era legat cu parâme groase un bac, cam de douăzeci pe douăzeci de metri,

URDIS

We know

acesta vopsit însă în dungi galbene și roșii. Din mijlocul lui ieșea o prăjină, probabil cu rol de catarg, dar nu se vedea nicio pânză. În fața prăjiinii erau așezate câteva scaune din răchită, cu fața la țarm. Pe unul dintre acestea ședea Jake. Pe altul, un bătrân cu o pălărie imensă de paie, o pereche de nădragi verzi, lăbărțați, și cizme înalte. În partea de sus purta un veșmânt dintr-un material subțire și alb – un fel de cămașă pe care Roland o cunoștea sub denumirea de „slinkum”. Jake și bătrânul mâncau popkinuri¹ umplute cu multe chestii. La vederea lor, Roland începu să saliveze amarnic.

Ete se afla în spatele celor doi, la marginea bacului vopsit în culori țipătoare, ca de circ, și se uita fascinat la propriul chip, oglindit în apă. Sau, poate, la reflectarea cablului de oțel care trecea pe deasupra, de pe un mal pe celălalt al râului.

— Apa asta este Whye? îl întreabă Susannah pe Roland.

— Da.

Eddie zâmbi larg.

— Știți ce-i apa? Ce să fie, un lichid ce-mi place mie!

Ridică apoi mâna deasupra capului și începu să facă semne vesele.

— Jake! Hei, Jake! Ete!

Jake îi făcu și el cu mâna și, cu toate că râul și bacul ancorat la malul lui se aflau la vreo patru sute de metri distanță, cei trei observară sclipirea albă a zâmbetului băiatului. Vederea le devenise ciudat de ageră în ultima vreme.

Susannah duse mâinile căuș la gură și strigă:

— Ete! Ete! Vin' la mine, puiut! Vino la mămica ta!

Cu scheunățuri ascuțite ce-i țineau loc de lătrat, Ete traversă în goana mare bacul, dispăru în construcția asemănătoare cu un șopron și apăru apoi pe malul lor. Urcă poteca alergând mai iute ca vântul, cu urechile date pe spate, limbuța fluturând și ochii aurii strălucind vioași.

— Încet, mai încet, scumpete, că o să-ți plesnească inimioara! îi strigă Susannah râzând în hohote.

Lui Ete i se păru că-l îndemnase să se grăbească. Ajunse în mai puțin de două minute lângă scaunul cu rotile al femeii, îi sări în poală, apoi se dădu jos și se uită vesel nevoie mare la toți trei.

— Olan! Ed! Suze!

— Heil, conașule Throcken! îi spuse amuzat Roland, folosind vechiul termen pentru bumleri, învățat dintr-o poveste pe care i-o citise mama lui în copilărie: *Throckenul și Balaurul*.

Ete ridică un picior din spate, stropi un petic de iarbă, apoi se întoarse iar în direcția din care veniseră, amușinând aerul, scrutând zărilor.

— De ce tot face asta? îl întreabă Eddie pe pistolar.

— Nu știu.

De fapt, cam știa. Să fi aflat asta tot dintr-o poveste veche? Nu din *Throckenul și Balaurul*, ci dintr-una asemănătoare? Parcă da. O clipă se gândi la doi ochi verzi, larg deschiși în întuneric, și simți cum îl străbate un fior – nu de teamă (deși poate că și teama avea ceva de-a face cu asta), ci din cauza aducerii aminte. Apoi, gata, dispărură și ochii, și înfiorarea.

Va curge apă, dacă așa va fi vrerea Domnului, își zise el, dându-și seama că vorbise cu glas tare doar când Eddie întreabă nedumerit:

— Ei?

— Nu contează, spuse Roland. Hai să stăm nițeluș de vorbă cu noul prieten al lui Jake, ce ziceți? Poate că mai are vreun popkin sau două sau trei în plus.

Eddie, sătul până-n gât de carnea veche și tare înfășurată în frunze pe care o botezaseră „burrito à la pistolar”, se lumină de îndată la față.

— Măi, să fie! gemu el, uitându-se la un ceas imaginar de la încheietura mâinii lui bronzate. Vai de mine și de mine, când se făcu ceasu' de haleală?

— Tacă-ți gura și împinge scaunul, dulceață! îi ceru Susannah.

Eddie tăcu din gură și împinse scaunul.

Bătrânul era pe scaun atunci când cei trei eroi intrară în hangarul acela nautic; și în picioare, în poziție cât de cât de drepti, când ieșiră pe partea râului. Văzu armele purtate la șold de Roland și Eddie – pistoale

¹ *Popkin* – (în Limba Nobilă) „sandvici” (n. tr.).

supradimensionate, cu pat din lemn de santal – și făcu ochii mari. Căzu într-un genunchi. Văzduhul era mut, iar Roland îi auzi trosnetul oase-
lor bătrâne.

— Heil, pistolarule! spuse omul, ducând la frunte pumnul umflat de artrită. Te salut cu respect!

— Ridică-te, prietene! îi zise Roland, sperând ca bătrânul să fie cu adevărat un prieten.

Se pare că așa credea Jake, iar pistolarul ajunsese să se încreadă în instinctele băiatului. Și ale billy-bumblerului, firește.

— Ridică-te!

Bătrânul păru să întâmpine oarece probleme, iar Eddie urcă pe bac să îl ajute.

— Mulțam fain, fiule, mulțam. Ești tot pistolar sau doar un „ucenic“?

Eddie se uită la Roland. Dar pe chipul acestuia nu se putea citi nimic, așa că tânărul privi iar la bătrân, ridică din umeri și rânji cu gura până la urechi.

— Cred că nițeluş din amândouă. Sunt Eddie Dean din New York. Aceasta este soția mea, Susannah. Iar domnul de colo e Roland Deschain. De Gilead.

Luntrașul căscă și mai mult ochii.

— Gileadul din trecut? Adevărat?

— Gileadul din trecut, răspuse Roland, simțindu-și sufletul inundat de o tristețe neobișnuită pentru el.

Timpul era un chip pe ape și, la fel ca râul imens dinaintea lor, doar plutea și nimic mai mult.

— Atunci, poftiți la bord și fiți bine-veniți! Tânărul acesta și cu mine suntem deja prieteni la cataramă.

Ete se urcase și el pe bac, iar bătrânul se aplecă să-l mângâie pe căpșorul ridicat.

— Și cu dânsul m-am împrietenit, nu-i așa, drăguțule? Mai îți minte cum mă cheamă?

— Bix! răspuse prompt Ete și se întoarse din nou către nord-vest, ridicându-și boticul și urmărind fascinat coloana mișcătoare de nori ce delimita Calea Grinzii.

— Vă e foame? îi întrebă Bix. Bucatele mele îs sărace și simple, da' m-aș bucura să le împart cu voi.

— Mulțumim, spuse Susannah.

Se uită apoi la cablul de deasupra care traversa în diagonală râul și întrebă:

— Țsta-i un feribot, nu-i așa?

— Așa-i, îi răspuse Jake. Mi-a zis Bix că sunt oameni care locuiesc pe malul celălalt. Nu prea aproape, dar nici foarte departe. Crede că-s cultivatori de orez, da' zice că nu prea călătoresc în direcția asta.

Bix coborî de pe bac și intră în căsuța de pe apă. Eddie așteptă puțin, până auzi cum bătrânul cotrobăia înăuntru, apoi se aplecă spre Jake și îi șopti:

— Zici că-i în regulă?

— E în regulă, spuse Jake. E bucuros că are clienți pe care să-i treacă pe malul celălalt. Zice că sunt ani de când n-a mai dus pe cineva cu bacul.

— Sunt convins, fu de acord Eddie.

Bix apăru cu un coș din răchită, pe care i-l luă Roland din mâini – altminteri bătrânul s-ar fi dezzechilibrat și ar fi căzut în apă. Apoi, to-lăniți în scaunele de pe bac, începură toți să înfulece popkinuri umplute cu un fel de pește rozaliu. Condimentate și delicioase.

— Luați de poftiți! le spuse Bix. Plin de pești e râul ăsta și cei mai mulți îs din ăia adevărați. Mutanții îi azvârlu înapoi. Pe vremurile ce-lea de demult scria la lege că p-ăia răii să-i zvârlim 'napoi pe mal, ca să nu se mai prăsească. Și așa am și făcut o vreme...

Ridică din umeri și continuă:

— Trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască, așa zic eu. Și cred că sunt îndrituit s-o zic, pen'că eu unu' am trăit cam mulțișor.

— Câți ani ai? îl întrebă Jake.

— Am făcut o sută douăzeci acu' ceva vreme, da' am pierdut socola de atunci, așa să știți. Timpul se trece mai repede pe partea asta a ușii, dacă pricepeți ce zic.

Pe partea asta a ușii. Lui Roland îi dădu din nou târcoale amintirea unei povești de demult. O clipă doar, apoi dispăru.

— Mergeți după ăia? îi întrebă bătrânul arătând spre șirul de nori călători.

— Da.

— Până la așezările alea de le zicem Calle? Sau mai departe?

— Mai departe.

— Spre bezna cea mare?

Ideea aceasta părea deopotrivă a-l tulbura și fascina pe Bix.

— Mergem pe drumul nostru, zise Roland. Cât ne iei ca să ne treci dincolo, sai barcagiu?

Bix izbucni în râs. Hohotele erau sparte, dar vesele.

— La ce bun sunt banii când n-ai pe ce-i cheltui? Și văz că n-aveți animale cu voi, plus că-i limpede ca lumina zilei că eu am mai multă mâncare decât voi. Unde mai pui că m-ați putea obliga prin forță să vă trec dincolo.

— Vai, niciodată! păru șocată Susannah.

— Știi asta, flutură Bix din mână către ea. Bandiții așa ar proceda. Și după ce ar ajunge pe malul ălălalt, mi-ar da foc la bac, uite așa, de-ai dracului – da' știi că pistolarii adevărați n-ar face una ca asta. Și nici femeile-pistolari. Nu pari a fi înarmată, coniață, da' cu femeile nu se știe niciodată.

Susannah schiță un zâmbet cam strâmb și nu răspunse.

Bix se întoarse către Roland.

— Se vede treaba că veniți din Lud. Am auzit de locul ăla și despre câte se întâmplă acolo. Superb oraș a fost, superb tare! Dar aproape de ruină și cam ciudat, atunci când l-am văzut eu. Însă tot minunat era.

Cei patru schimbă o privire de an-tet pur, acea telepatie specială, rezervată doar lor. Privire totodată încărcată și de „shume“, cuvânt vechi, din Lumea de Mijloc, ce înseamnă rușine, dar și tristețe.

— Ce e? se neliniști Bix. Ce-am zis? Dacă am spus ceva ce v-a su-părat, vă cer iertare.

— Nu ne-ai supărat câtuși de puțin, zise Roland, însă Lud...

— Lud e doar colb purtat de vânt, murmură Susannah.

— Mă rog, se opuse Eddie. Nu-i chiar colb.

— Cenușă, interveni Jake. Care strălucește în bezna.

Bix cântări cele auzite, apoi încuviință încet din cap.

— Aș vrea să-i aflu povestea, măcar atât cât îmi puteți spune într-un ceas. Că atât durează traversarea apei.

5

Bix se oțări la ei atunci când se oferiră să-l ajute cu pregătirile de plecare. Asta era treaba lui, le zise el, și încă o mai putea face – dar nu la fel de iute ca pe vremuri, când pe ambele maluri ale râului erau ferme și câteva puncte de negoț.

În orice caz, nici nu erau prea multe pregătiri de făcut. Din căsuța bătrânul aduse un taburet și un inel de punte din lemn de esență tare. Se urcă pe taburet și prinse inelul de catarg, apoi îl agăță de cablul de deasupra apei. Duse taburetul înapoi înăuntru și se întoarse cu o manivelă mare, din metal, în forma literei „Z“, pe care o așeză ceremonios lângă o cutie din lemn aflată la capătul bacului.

— Aveți de grijă să nu o împingeți în apă, că fără ea n-am cum să mai ajung înapoi acasă, le spuse bătrânul.

Roland se lăsă pe vine ca să studieze obiectul acela. Făcu un semn spre Eddie și Jake, cerându-le să se apropie și ei. Le arată cuvintele ștanțate pe linia lungă a literei Z.

— Aici chiar scrie ce mi se pare mie că scrie?

— Mda, mormăi Eddie. *North Central Positronics*. Amicii noștri.

— De când ai chestia asta, Bix? îl întrebă Susannah.

— Păi, să tot fie vreo nouăj' de ani, dacă stau să mă gândesc bine. E o așezare subterană acolo, zise el arătând în direcția Palatului din Smarald. Se întinde pe kilometri buni și e plină de lucruri de-ale bătrânilor, lucruri în stare perfectă. Și încă mai cântă o muzică stranie din tavan, o muzică cum n-ați mai auzit în viața voastră. Și muzica asta e în stare să-ți terciuiască gândurile, ca să zic așa. Nu-i bine să cutezi a zăbovi prea mult acolo, dacă nu vrei să-ți apară bube urâte și să începi să borăști și să-ți pierzi dinții. Eu m-am dus o dată. M-am jurat să nu mai calc niciodată acolo. Am avut senzația că a venit moartea să mă ia.

— Și ți-a căzut și părul, nu doar fasolea din gură? se interesă Eddie. Bix păru surprins de întrebare, apoi dădu din cap.

ERDIS

We know

— Mi-a căzut ceva, da' după aia mi-a crescut la loc. Manivela aia-i din vițel, așa să știți.

Eddie se uită cruciș. Cum Dumnezeu să fie din piele de vițel? Apoi înțelese că bătrânul spusese *oțel*.

— Suntem gata de plecare? întrebă Bix, cu ochii aproape la fel de strălucitori ca ai lui Ete. Ridicăm ancora?

Eddie schiță un salut marinăresc:

— O ridicăm, să trăiți, domnu' căpitanu', cum nu! Pornim spre Insula Comorii, chiar așa!

— Haide de mă ajută cu frânghiile astea, Roland de Gilead, dacă ești bun!

Roland era bun și se duse să îl ajute.

6

Bacul se deplasa încet, de-a lungul cablului diagonal, tras de curențul blând al râului. Peștii zburdau de jur împrejurul lor, iar membrii ka-tet-ului lui Roland îi povestiră pe rând lui Bix despre orașul Lud și despre cele petrecute acolo. Ete urmări o vreme peștii cu mult interes, ținându-se bine pe marginea bacului. Apoi se așeză iarăși în poponeț, cu botul ridicat spre direcția din care veniseră.

Bix mârâi atunci când îi povestiră cum plecaseră din orașul blestemat.

— Monoul Blaine, ziceți. Trenul ăla țicnit. Mai e încă unul, da' nu-mi aduc aminte cum îi zice...

— Patricia, îl ajută Susannah.

— Aha, ăla! Cu pereți frumoși din sticlă. Ziceți că orașul nu mai e?

— Nu mai e, îi confirmă Jake.

Bix lăsă capul în piept.

— Trist lucru!

— Așa este, spuse Susannah, strângându-l ușor de mână. Deși foarte frumoasă, Lumea de Mijloc e un loc trist.

Ajunseseră deja în mijlocul râului și o boare ciudat de caldă le răvășea părul. Își scoseseră hainele groase și se tolăniseră în scaunele din răchită, prevăzute cu role, ce le permiteau să alunece încolo și înapoi, pentru ca să poată admira întreaga priveliște. Un pește mare – posibil

o rudă apropiată a celor din care mâncaseră la „ceasu' de haleală“ – sări pe bac și începu să se zbată chiar în fața lui Ete. Cu toate că în mod obișnuit bumberul executa de urgență orice creatură mai mică ce i-ar fi ieșit în cale, pe acesta parcă nici nu-l observă. Roland împinse peștele înapoi în apă cu vârful cizmei sale scâlciate.

— Throckenul vostru simte că se apropie, remarcă Bix, privind-l pe Roland. Trebuie să aveți de grijă.

Roland nu-i răspunse imediat. O amintire clară îi răsări din străfundurile minții, una din zecile de xilografii colorate manual dintr-o carte veche și dragă. Semiluna deasupra unei păduri; șase bumblers așezați pe un copac dărămat, toți cu boturile ridicate. În copilărie iubise cartea aceea, *Basmele Fermecate ale lui Eld*, mai mult decât pe oricare alta. Mama îi citea din ea înainte de culcare, în camera lui din turn, în vreme ce vântul puternic al toamnei își fredona cântecul singuratic pe lângă ziduri, chemând iarna. Da, „Vântul prin gaura cheii“ era titlul poveștii a cărei ilustrație îi revenise acum în minte din negura amintirilor. Iar povestea aceasta era deopotrivă înspăimântătoare și frumoasă.

— Pe toți zeii strănși pe dealuri! exclamă Roland, lovindu-se în frunte cu podul palmei drepte. Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. Măcar după căldura nefirească din ultimele zile.

— Vrei să zici că nu ți-ai dat seama? se minună Bix. Și mai zici că ești din Lumea Dinăuntru!

Bătrânul țâțâi ușor din buze.

— Roland? interveni Susannah. Despre ce vorbiți?

Roland nu o luă în seamă. Privi de la Bix la Ete și iar la Bix.

— Vine urgia!

Bix dădu din cap:

— Da. Așa spune throckenul vostru și throckenii nu se înșală nici odată când e vorba de urgie. Pe lângă faptul că știu să vorbească nițeluș, asta-i lucoarea lor.

— Lu... ce? nu înțelese Eddie.

— Adică iscusința, talentul lor, explică Roland. Bix, știi cumva dacă există pe malul celălalt vreun loc unde să ne putem adăposti până trece?

— Întâmplarea face să știu.

URDIS

We know

Și bătrânul le arătă dealurile împădurite ce se ridicau în pantă blândă pe cealaltă parte a râului Whye, unde îi așteptau un alt doc și o altă căsuță nautică – însă nezugrăvită și mai puțin impresionantă.

— Pe partea aia să urmați poteca aceea care a fost drum pe vremuri. Se întinde pe Calea Grinzii.

— Păi, cum altfel? exclamă Jake. Toate lucrurile slujesc Grinda.

— Că bine zici, tinere domn, că bine zici. În ce să vă spui, ca să pricepeți mai bine: în roți ori în kilometri?

— Și așa, și așa pricepem, răspunse Eddie, dar mai bine în kilometri.

— Bine. Mergeți pe drumeagul vechi al Callei cam vreo opt kilometri... dacă nu cumva chiar nouă jumate... și o să ajungeți într-un sat părăsit. Cele mai multe case is făcute din lemn, deci nu v-ar fi de niciun folos; da' casa de rugăciuni e din piatră solidă. O să fiți la adăpost. Știu asta, pen'că am fost și eu înăuntru. Și vă mai zic că-i și o sobă mare acolo. Da' negreșit să-i verificați coșul, dacă vreți să tragă bine în alea două zile cât o să stați acolo. Și o să vă luați lemne din ce a mai rămas din căsuțele alea.

— Dar ce e urgia asta despre care vorbiți? întrebă Susannah. O furtună?

— Da, îi răspunse Roland. N-am mai văzut una de foarte, foarte mulți ani. Mare noroc că-l avem pe Ete cu noi! Dar nici așa nu mi-aș fi dat seama, dacă nu ar fi fost Bix.

Îl strânse pe bătrân de umăr.

— Mulțam-sai. Îți mulțumim mult.

7

Căsuța de pe malul din sud-estul râului era aproape o ruină, ca mai toate lucrurile din Lumea de Mijloc; din căpriori atârnavă cu capetele în jos lilioci care-și făceau somnul de zi, iar păianjeni dolofani se zoreau încolo și încoace pe ziduri. Se bucurară atunci când plecară de acolo, ieșind iar sub cerul liber. Bix legă bacul de țarm și veni lângă ei. Îl îmbrățișară de rămas-bun, având grijă să nu-l strângă prea tare în brațe ca să nu-i frângă oasele fragile.

După ce se isprăviră îmbrățișările, bătrânul se șterse la ochi și se aplecă să-l mângâie pe Ete.

— Să ai grijă de ei, conașule Throcken!

— Ete! fu de acord micuțul. Bix!

Bătrânul se îndreptă de mijloc în zgomot de oase care trosnesc, apoi duse mâinile la spate, strâmbându-se de durere.

— Ai să poți face drumul înapoi cu bine? îl întrebă Eddie.

— O, sigur că da, răspunse Bix. Aș fi avut ceva de furcă doar dacă ar fi fost primăvară, că Whye nu-i chiar atât de pașnic când se topesc zăpezile și încep ploile. Da' acu'? Florică la ureche. Furtuna-i încă departe. O să fie nițeluș mai greu la început, când o să dau la manivelă împotriva curenților, da' după aia o fixez bine cu un șurub și io să mai răsufli puțin și mai încolo o să mai dau iar la manivelă. O să dureze cam patru ceasuri, în loc de unu', da' o să ajung cu bine acasă. Mereu am ajuns. Îmi doresc doar să fi avut mai multă mâncare să v-o dau s-o aveți la voi.

— O să ne descurcăm noi, spuse Roland.

— Bine, atunci. Bine.

Bătrânul parcă nu voia să plece. Se uită pe rând la fiecare – foarte serios – apoi zâmbi larg, dezvelindu-și gingiile știrbe.

— Bindecuvântată a fost întâlnirea noastră, nu credeți?

— Ba da, zise Roland.

— Și dacă vă întoarceți tot pe drumul ăsta, opriți-vă să-l vizitați pe moș Bix, da? Să-i povestiți prin ce-ați trecut și ce ați mai făcut.

— Așa vom face, promise Susannah, cu toate că știa prea bine că nu vor mai trece niciodată pe acolo.

Toți știau asta.

— Și aveți de grijă cu urgia. Nu-i de joacă. Mai aveți o zi, poate două, până vine. Am dreptate, Ete?

— Ete! încuviință micuțul.

Bix oftă:

— Acu' vedeți-vă de drumul vostru, le zise, iar eu am să-mi văd de al meu. Tre' să ne adăpostim cât de curând.

Roland și tet-ul lui porniră.

— Încă ceva! strigă Bix după ei, făcându-i să se întoarcă. Dacă dați de blestematu' ăla de Andy, să-i ziceți din partea mea că n-am chef de niciun cântec și nu mă interesează niciun *horor-scop!*

— Cine-i Andy? strigă Jake.

— Nu contează, probabil nici n-o să-l vedeți.

Doar atât a mai avut de spus bătrânul despre chestiunea aceasta și nimeni nu și-a mai adus aminte, deși l-au cunoscut pe Andy în comunitatea rurală din Calla Bryn Sturgis. Dar asta se va întâmpla mai încolo, după trecerea furtunii.

8

Doar vreo opt kilometri avea drumul până la sătucul părăsit și ajunseră acolo cam după o oră de la despărțirea de Bix și bacul lui. Iar lui Roland îi luă ceva mai puțin timp să le explice ce anume era furtuna-furtunilor.

— O dată sau două ori pe an furtuni din astea se năpusteau peste Marele Codru de la nord de Noul Canaan, dar niciodată peste Gilead. Și mereu se ridicau mai întâi în văzduh și abia apoi porneau mai departe. Îmi amintesc că am văzut odată pe Drumul Gileadului căruțe încărcate cu cadavre înghețate. Țărani și familiile lor, așa cred. N-am idee unde fuseseră throckenii lor – billy-bumblerii lor – de nu i-au avertizat. Poate se îmbolnăviseră și au murit. Oricum, fără bumbleri care să-i prevină, oamenii ăia nu au avut cum să se pregătească. Pentru că, pricepeți voi, furtuna-furtunilor vine pe neașteptate. Acum ți-e cald ca în cuptor – că vremea se încălzește foarte tare înainte de urgia asta – și imediat dă năvală peste tine, ca o haită de lupi peste o turmă de miei. Singurul semn e zgomotul făcut de copaci atunci când frigul furtunii se rostogolește peste ei. E un sunet înăbușit, ca acela pe care l-ar face grenadele acoperite cu noroi. Probabil că așa sună copacii vii când se contractă brusc. Iar atunci când îl aud oamenii aflați la munca câmpului este deja mult prea târziu să se mai salveze.

— Zici că se face frig, spuse Eddie dus pe gânduri. Cam cât de frig?

— Temperatura poate scădea chiar și cu patruzeci de unități sub punctul de îngheț în mai puțin de un ceas, zise Roland pe un ton lugubru. Lacurile îngheață într-o clipită, cu zgomot ca de gloanțe ce trec prin geam. Păsările în zbor se transformă în statui de gheață și se prăvălesc din înalțuri ca niște bolovani. Iarba se preface în sticlă.

— Exagerezi, spuse Susannah. Nu se poate așa ceva.

— Nu exagerez deloc. Însă frigul e doar un aspect al furtunii. Începe și vântul – cu forță cumplită și frânge trunchiurile copacilor înghețați ca pe niște paie. Asemenea furtuni pot pustii totul în calea lor pe o distanță de trei sute de roți, înainte să se ridice în văzduh și să se stingă la fel de brusc cum s-au iscat.

— Și cum se face că bumblerii prind de veste de venirea lor? îl întrebă Jake.

Roland clătină din cap. Niciodată nu-l preocupaseră prea mult motivele pentru care se întâmplă lucrurile.

9

În mijlocul potecii zăcea o bucată dintr-un semn indicator. Eddie îl ridică și citi literele aproape șterse.

— Sintetizează perfect esența Lumii de Mijloc, zise el. Misterioasă, dar bizar de hilară.

Întoarse bucata de lemn pentru ca să poată vedea toți ce scrie pe ea cu litere mari, neuniforme: **GOOK**.

— Un „gook“ este un puț adânc, le explică Roland. Iar legea păământului zice că orice călător are voie să bea din el, fără să fie pedepsit ori pus să plătească.

— Bine ați venit în Gook! zise Eddie, aruncând semnul în tufele de pe marginea drumului. Îmi place cum sună. De fapt, mi-aș dori un abțibild auto pe care să scrie „M-am adăpostit în Gook de furtuna-furtunilor“.

Susannah râse. Jake, nu. Li-l arată pe Ete care începuse să se rotească iute, ca și cum ar fi vrut să-și prindă coada.

— Cred că am face bine să ne grăbim, spuse băiatul.

10

Pădurea începuse să se retragă dinaintea lor, făcând loc unei poteci mai late, ce pe vremuri fusese strada mare a aceluia sat din care nu mai rămăsese acum decât o mână de clădiri abandonate, înșiruindu-se de-a lungul ei pe distanță de vreo patru sute de metri. Unele dintre ele

URDIS | We know

fuseseră locuințe, altele fuseseră prăvălii, deși acum era imposibil să le mai poți deosebi între ele. Nu mai rămăseseră decât scheletele lor cocârjate, holbându-se prin găvane goale și negre unde odinioară fuseseră geamurile. Singura excepție o constituia o construcție aflată în marginea de sud a satului. Acolo strada mare, năpădită de buruieni, se ramifica, ocolind o clădire asemănătoare cu o caze-mată, construită din gresie cenușie. Era pe jumătate îngropată în tufele crescute de-a valma și parțial ascunsă în spatele unor brazi tineri care probabil crescuseră după ce Gook fusese abandonat; rădăcinile lor deja începuseră să-și croiască drum spre fundația sălii de rugăciuni. Cu timpul vor reuși să o dărâme, iar Lumea de Mijloc avea timp din belșug.

— A avut dreptate cu lemnele, observă Eddie.

Culese de pe jos o scândură roasă și zgâriată și o așeză peste brațele scaunului cu rotile al lui Susannah, ca pe o măsură.

— Sunt o mulțime de lemne pe aici, continuă el, aruncând o privire la prietenul lui Jake, care se învârtea iar în cerc. Vreau să spun că o să avem cu ce să ne încălzim, dacă o să avem vreme să le adunăm.

— Vom începe să le strângem de îndată ce ne vom asigura că suntem singuri în clădirea aia, zise Roland. Haideți să ne grăbim!

11

În casa de rugăciuni era răcoare și în afară de păsări – acele păsări pe care newyorkezii le numeau rândunele, iar Roland le zicea „mierle-de-gunoi“, care se instalaseră la etajul al doilea – nu mai era nimeni acolo. De îndată ce se simți la adăpost, Ete păru să fi uitat cu totul de imboldul care-l făcuse să stea cu fața către nord-vest sau să se învârtească în loc și începu să-și manifeste iar firea-i curioasă prin excelență: o luă la goană sus pe scările șubrede, spre uguitul și sunetul de aripi venit de deasupra. Scoase o rafală de hămăituri ascuțite și membrii tet-ului avură ocazia să vadă cum mierlele-de-gunoi pornesc în stol spre alte regiuni, mai puțin populate, ale Lumii de Mijloc. Jake își spuse că, dacă Roland avea dreptate, cele ce se îndreptau către Râul Whye se vor preface foarte curând în țurțuro-păsări.

La parterul clădirii era o singură încăpere, lângă pereții căreia fuseseră îngrămădite mese și bănci lungi. Roland, Eddie și Jake le duseră pe toate lângă ferestrele fără geamuri, dar, din fericire, foarte mici, și acoperiră cu ele deschizăturile. Pe cele de pe latura dinspre nord-vest le astupară din afară, pentru ca vântul puternic să le împingă și să etanșezeze cât de cât spațiile goale.

În vremea asta, Susannah își ghidă scaunul cu rotile până în gura căminului. Aceasta era destul de mare, iar ea nu a fost nevoită să-și aplece capul. Se uită în sus, apucă un belciug ruginit care atârna acolo și trase de el. Se auzi un scârțâit infernal... urmat de o pauză... și un nor mare de cenușă se prăvăli peste ea cu o bufnitură surdă. Reacția femeii fu instantanee, extrem de colorată, definitorie pentru Detta Walker:

— *Oofff! Pupă-mă-n cur și du-te pe lumea ailaltă!* tipă ea. *Muist nesimțit care ești tu, muistule, uite ce căcat ai făcut!*

Se trase înapoi, tușind și dând disperată din mâini în fața ochilor. Roțile scaunului lăsară dăre în cenușa împrăștiată pe jos. Poala îi era plină tot de cenușă. Se scutură cu mișcări viguroase și nervoase, ca niște lovituri de pumn.

— *Sobă jegoasă ce ești tu! Căca-m-aș în gura ta! Să-ți sparg botul ăla, vită cretină ce...*

Se întoarse și-l văzu pe Jake încremenit, cu gura căscată și cu ochii holbați la ea. În spatele băiatului, pe scară, Ete făcea la fel.

— Scuze, scumpete, spuse Susannah. M-a luat nițeluș valul. De fapt, pe mine sunt furioasă. Ar fi trebuit să știu ce se va întâmpla, că doar am crescut în case cu sobe și șemineuri.

Jake îi șopti, pe un ton de respect profund:

— Înjuri mai bine decât taică-miu. Nu mi-aș fi închipuit că poate exista *cineva* care să înjure mai bine.

Eddie se apropie de Susannah și începu să o șteargă pe obraji și pe gât. Ea îi împinse mâinile la o parte.

— Încetează, nu faci decât să întinzi mizeria asta! Hai să vedem dacă putem să găsim gook-ul ăla, fântâna, sau ce o fi. Poate mai are apă.

— Poate, dacă asta-i vrerea Domnului, zise Roland.

Femeia se răsuci brusc în scaun și îl privi printre gene.